

EVA L. LAUST

GABRIELLA

FEICIȚI PÂNĂ LA ADÂNCI
BĂTRÂNEȚI?

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

CAPITOLUL 35

Știi senzația aia când îți țiuie urechile și ți se învârte capul de parcă te-ai da într-un carusel? Ei bine, așa mă simt eu chiar în momentul ăsta. Stau și mă holbez la un ecran de șase inchi și nu mi-aș dori nimic altceva decât ca timpul să se oprească. Chiar aici și acum. Întind mâna să iau telefonul, dar sunt brusc trezită din visare când Roxy îl întoarce spre ea și spune pe fugă: „Cred că asta a funcționat. Te contactez când suntem pe drum.”

— Ce naiba crezi că faci? am urlat la nebuna din fața mea.

Aproape că i-am sărit în spate încercând să-i smulg telefonul din mână, dar era mai puternică decât mine, așa că nu i-a luat foarte mult până să mă dea jos de pe ea. O uram. O uram foarte mult. Voiam să moară!

— Calmează-te, isterico! a mârâit în timp ce-și băga telefonul înapoi în buzunar. Apoi, făcându-mi semn cu mâna, a continuat: Haide! Te miști? Nu vrei să-ți vezi iubitul?

Îmi trăgeam nasul zgomotos și mă chinuiam să-mi șterg bărbia și fața cu mâneca bluzei, dar fără vreun folos, căci în secunda următoare se umezea din nou. *Fuck!* Lacrimi tâmpite!

Ce fel de joc sadic era ăsta? Aveam nevoie de răspunsuri, atât de grav...

— De ce ai numărul lui Connor? De ce... cum, adică, de ce?

Nu eram în stare să formulez o frază coerentă. M-am încruntat și m-am așezat pe una dintre trepte.

— Of, băga-mi-aș, Baby! O să-ți explice el tot, bine? Dar acum am nevoie ca tu să-ți miști curu' ăla și să vii cu mine.

— Nu are sens... am murmurat, dar mai mult pentru mine.

— Da, da, nu are sens. Șoc! Uau! Bine, gata cu criza? Îți mai iei ceva sau plecăm așa?

— Haine... am zis.

Dar eram paralizată. Nu reușeam să mă mobilizez.

— Păi, și ce aștepți? m-a grăbit Roxy aplecându-se spre mine.

— Nu pot... nu știu...

— Mamă, fată, ești ceva... ce dracu' vede ăsta la tine nu știu. Bine, mă! Dacă ne mișcăm mai repede așa, mă duc eu să-ți adun boarfele. Unde-s?

M-am întors spre casă și i-am indicat unde era camera mea.

— Bine, nu te mișca de aici, auzi? Altfel ți-o iei!

Nu i-am răspuns.

Ce aș fi putut să-i mai spun când lumea mea a fost încă o dată răsturnată cu fundul în sus? Țin minte că am mai plâns așa, tot pe scări, când eram mai mică. Era vară și-i văzusem pe geam pe copiii din zonă cum se jucau și alergau cu zmeiele lor colorate. Îmi doream foarte mult să ies din casă și să mă alătur lor, chiar și doar pentru a mă uita. Am implorat-o pe bunica, dar nu s-a clintit. Atunci mi s-a părut că lumea e urâtă și nedreaptă și am ieșit din

casă trântind ușa în urma mea. M-am așezat pe treptele din față și am stat acolo îmbufnată, plângând cu lacrimi de crocodil. Nici atunci lucrurile nu s-au schimbat ca urmare a lacrimilor pe care le vărsam. Nici acum nu cred că acestea vor schimba mare lucru. Mă frustra foarte mult faptul că simțeam că nu mai aveam niciun control asupra vieții mele.

Atâtea întrebări mă bombardau și nu aveam niciun răspuns. Am oftat adânc și am încercat să mă liniștesc cumva. Dacă asta mai era posibil.

Roxy a ieșit ca o furtună din casă cu o geantă după ea.

— Mai ai ceva important de luat? Spune acum, că altfel am plecat.

Mi-am tras din nou nasul și m-am întors spre ea.

— Uh, geanta... geanta de școală.

— Unde-i?

— Ar trebui să fie în sufragerie sau nu știu...

Chiar habar n-aveam unde era geanta aia, dar îmi plăcea foarte mult. Era din piele maro cu catarama mari și extrem de încăpătoare.

Roxy a lăsat bagajul burdușit lângă mine și s-a întors în casă. Mă așteptam să se întoarcă cu geanta și atât.

— Ce naiba faci cu aia?

Am făcut ochii mari și am sărit ca arsă când am văzut-o pe Roxy cu Lira sub braț învelită în jachetă.

— Tu chiar că nu ești cu toate țiglele pe casă, fato! a pufnit evident iritată. Tu habar nu ai pe ce lume trăiești!

Voiam să-i dau o replică usturătoare și probabil să mă înfig în părul ei prins aiurea. Și cred că și-a dat seama de asta pentru că privirea de pe chipul ei a devenit dintr-odată foarte serioasă.

— Mișcă-ți fundul odată! Și să nu crezi că o să fiu cărăușul tău. Pune mâna și cară-ți bagajul!

Îi plăcea să dea ordine. Parcă era făcută pentru a fi un *bully* veritabil. Eram curioasă de trecutul ei. Oare în ce mediu a crescut de a devenit atât de rea? Și cum de a ajuns să fie cu unul ca Antone? Și acum de ce ea știa că Connor este în viață, și eu nu? Atâtea întrebări! Voiam ca toate astea să se termine odată!

Am realizat că m-am oprit în mijlocul drumului doar când m-am trezit cu Roxy plantată în fața mea. Îi simțeam respirația, care mirosea a gumă de mestecat. Am strâmbat din nas, deranjată de faptul că mi-a invadat spațiul personal.

— Dacă îmi spunea că o să am de-a face cu un copil nenorocit, aș fi ales să nu-mi mai vorbească niciodată! s-a încruntat la mine fără să se dea mai în spate.

— Nu sunt un copil, am spus printre dinți.

— A, nu? Atunci de ce naibii nu te miști odată? Nu înțelegi că trebuie să plecăm acum? Chiar vrei să mori în orașu' ăsta de rahat?

— De asta ai plecat? m-am trezit că întreb. Ca să nu mori?

— Doamne, cât de proastă ești!

Mă deranja foarte mult felul în care-mi vorbea și aș fi vrut să pot să-i spun vreo două, dar abia reușeam să-mi țin lacrimile în frâu. N-am continuat discuția și i-am dat de înțeles că putem continua drumul.

Mașina o avea parcată la trei case distanță, iar noi ne strecuram prin curțile oamenilor, prin spatele caselor lor pentru a nu fi observate.

Recunosc, am făcut ochii cât cepele și am rămas cu gura căscată. Nu știu cum sau de unde a făcut rost de o așa mașină, dar arăta UAU! Era roșie cu două dungii albe și

late de-a lungul capotei, în două uși și foarte sport. Văzându-mă cel mai probabil că mă holbez ca fraiera, am auzit-o spunând imediat ce mi-a aruncat bagajul în portbagaj:

— E un Chevy din '71. Să nu trântești portiera, Baby, că te omor!

Nu eram atât de proastă încât să nu știu cum să închid o amărâtă de portieră. Dar nu i-am mai dat nicio replică. Am urcat în mașină, mi-am pus centura și am așteptat să pornim la drum.

Totuși, nu puteam să tac.

— Și ce te face să crezi că ne vor lăsa să ieșim?

Rânjetul pe care l-a afișat îmi dădea fiori, nu alta! Avea un fel foarte ciudat de a zâmbi atunci când simțea că știe ceva în plus față de cel cu care vorbea.

— *Chill*, Baby, planul a fost făcut cu cap. Tu stai doar acolo și nu-mi face creierii varză, da?

Îmi venea să-i zic că mai degrabă ea e aia care mă toacă mărunț, dar nu avea sens să mă iau în gură cu ea. Nu aveam forța necesară și cel mai important pentru mine era să ajung la Connor.

De fiecare dată când îmi răsărea în minte numele lui îmi venea greu să cred că era el cu adevărat cel pe care îl văzusem în apelul video. Poate fata asta ciudată din stânga mea și-a propus să facă mișto de mine.

Mi-am luat rapid privirea de la ea când am văzut că se uită la mine cu coada ochiului.

— Ce-i, Baby?

Mi-am încrucișat brațele la piept și, fără să mă uit la ea, am zis:

— Vrei să nu-mi mai spui *Baby*? Mă cheamă Gabriella, nu Baby!

— Mie ce poreclă mi-ai pus?

Întrebarea ei m-a blocat. I-am pus vreo poreclă? Nu mai știam. Jack era Vlăjganul, celălalt Periuță, iar tipa blondă era doar tipa blondă cu vârfurile colorate. Am ridicat din umeri.

— Hai, știi că nu-mi spui Roxanne.

De unde știe ea? M-am încruntat.

— Nu ești atât de importantă pentru mine încât să îți pun o poreclă.

— Aha, și băieții sunt?

Am săgetat-o cu privirea.

Nu m-a băgat în seamă, ci, în schimb, a scos un pachet de țigări din torpedo și și-a aprins una. A deschis geamul de tot, deși cred că era de ajuns doar să-l crape. O făcea dinadins, sunt sigură.

— Abține-te... i-am spus supărată. Și, oricum, am simțit nevoia să continui, ce fel de persoană ești dacă nici măcar nu te-ai dus să-ți cauți gașca? Sau măcar pe Vlăjgan.

— Vlăjganu' fiind...

— Jack!

— Pff... aproape că s-a înecat cu fumul ce mirosea urât.

Râdea atât de tare încât îmi venea să-i trag o palmă. Nu era absolut nimic amuzant. Nici măcar porecla pe care i-o pusesem lui Jack. Situația era de toată jena și eu, din nefericire, mă aflam în rolul principal.

— Auzi, a spus după ce a mai tras un fum, să nu-i sari la gât.

Am ridicat o sprânceană. Dar a continuat pe același ton grav:

— Despre Connor vorbesc.

Drumul era liber, așa că m-a țintuit cu privirea câteva minute.

— Să nu te apuce crizele. Habar nu ai prin ce a trecut.

Prin ce a trecut el? Acum chiar că mă lua de proastă. Dar eu? Prin ce am trecut eu...

— Nu mai face fața aia! s-a încruntat. Sunt multe de vorbit și da, știu că am fost nașpa rău. Adică, ce ți-am făcut a fost de căcat, dar pe atunci nu știam...

— Nu știai ce? am întrerupt-o, simțind că o iau razna.

— Ah! a țâțâit nervoasă, după care a aruncat mucul de țigară pe geam. Nu știam cine ești pentru Connor.

— Ce contează? Cui îi pasă cine eram? Chiar ți se pare normal ce ai făcut? Puteam să mor!

— Dar n-ai murit, mi-a tăiat vorba. Și văd că nu ți-am lăsat urmă pe obraz. Asta e o ușurare!

Era incredibilă! Nu, nu în sensul bun al cuvântului. Era incredibil de dementă. Dacă nu ar fi condus cu 80-70 la oră, poate că aș fi pocnit-o. Jur că i-aș fi tras una.

— Ai idee măcar cum te vede Connor?

Tăcerea mea i-a fost îndeajuns pentru a continua.

— Ești atât de fraieră! Și nu înțeleg, să-mi bag picioarele dacă înțeleg de ce ești atât de importantă pentru el. Eu i-am zis să te lăsăm acolo, dar a insistat. A insistat ca eu să stau nedormită noaptea și să fiu cu ochii pe tine.

Fata ținea un monolog. Eu eram doar de decor în mașina ei cu scaune roșii din piele.

— Și, în plus, ce naiba a fost în mintea ta să te bagi în pat cu... s-a oprit o secundă, și-a mijit ochii, după care a continuat: Antone? Îți plac psihopatii?

— Nu am vrut, am zis încruntată, întorcându-mi privirea.

— Ce n-ai vrut?

- N-am vrut să se ajungă acolo.
- Eu am văzut altceva.
- Ai văzut? m-am întors brusc spre ea.
- Cine crezi că a aruncat bolovanul?
- Tu ai fost?

Am simțit cum mi se umezesc ochii. Chiar nu înțeleg de ce simțeam un val de recunoștință uitându-mă la Roxy. E adevărat. Doar datorită ei am reușit să fug din dormitorul lui Antone și să mă rup din starea în care eram.

— Băiatul ăla, a făcut din nou o pauză văzând probabil că eram pierdută, Connor, a subliniat, și-ar da și viața pentru tine, fato. I-am spus că e un idiot, dar nu vrea să mă asculte. Niciodată nu l-am văzut așa. Niciodată!

- Unde mergem?

Am ales să schimb subiectul, în parte pentru că chiar îmi doream să știu unde mă duce și, mai ales, pentru că mă durea inima. Nu cred că fizic. Sau poate. Nu știu. Dar mă durea prea tare doar gândul că probabil Roxy a stat în tot acest timp în preajma lui Connor. Că a știut că e în viață și totuși nu mi-a spus nimic.

- La Connor, mi-a răspuns plictisită.

Stătea cu o mână pe volan și cu cealaltă se sprijinea de portieră. Așa cum făcea și Connor.

- Nu te-am întrebat la cine, m-am rățoit, ci unde!
- O să vezi cât de curând, acum bagă capu' la cutie.
- Ce?

Până să înțeleg ce vrea să spună, Roxy mi-a pus mâna în cap și m-a împins în jos până am ajuns să-mi ating genunchii cu fața.

Nu vedeam ce se întâmplă afară, dar am văzut-o pe Roxy cum apasă ușor frâna și schimbă viteza. Încetineam.

Am rămas nemișcată, chiar dacă mai aveam puțin și începea să mă doară spatele de la poziția inconfortabilă.

— Hei, John! Ce faci, babane? Îți aduc un cartuș de Marlboro când mă întorc? Bine, îți aduc două!

Nu auzeam ce zicea bărbatul cu care vorbea. Dar n-a durat mult până a apăsat din nou accelerația și m-a bătut pe umăr.

— Gata, Baby, poți să te ridici. Am trecut.

Instinctiv, am aruncat o privire peste umăr de îndată ce m-am îndreptat de spate. Nu era poarta principală, ci aparent o ieșire laterală.

— Cine era?

— Un bou. La cum îi curg balele după mine, pot să-i zic orice, că mă crede.

— Așa ai reușit să ieși din Watford?

— Habar n-ai.

— Nu, n-am, am aprobat-o, dar vreau să știu.

— Nu-i treaba mea să-ți povestesc. Treaba mea e să te aduc la Connor și cam atât. Așa că nu mă mai freca la creier cu întrebările tale. Pentru mine, ești doar un pachet. Un pachet care mă scoate din minți.

Și-a mai aprins o țigară și, fără pic de milă, a suflat tot fumul spre mine. N-am fost pe fază, așa că am luat o gură bună de fum și am început să tușesc. Îmi lăcrimau ochii, nu de supărare, ci pentru că mă usturau tare și mă înțepau căile respiratorii.

— Să nu dai ortu' popii până ajungem, da?

— Ce ți-au făcut când erai mică de ai ajuns să fii așa o scorie? Nu te-a iubit nimeni?

A pus frână brusc. Atât de brusc, încât aproape că m-am dat cu capul de bord.

— Ai înnebunit? am urlat la ea.

— Să nu mai vorbești despre mine, ai auzit? Ce rahat știi tu despre viața mea? Nimic!

— Eu...

— GURA! a urlat atât de tare, încât m-am cutremurat.

Avea privirea aprinsă. I-am atins o coardă sensibilă fără să-mi dau seama. A apăsat și mai tare pedala de accelerație. Îmi era frică, dar nu puteam să-i spun asta. Sigur mi-ar fi zis că sunt slabă sau fricoasă. Nu voiam să par așa în fața ei. Chiar dacă nici măcar nu îmi dau seama de ce îmi păsa de felul în care mă vedea.

— Știi, n-am vrut să-l cred pe Connor când mi-a spus că te poți vindeca.

A schimbat subiectul și tonul pe care vorbea atât de brusc încât m-am blocat pentru o secundă. Clipeam des și încercam să procesez informația.

— Cum e?

— Ce anume?

— Știi tu... atunci când te-am înjunghiat. Ce ai simțit mai exact?

Pe bune mă întreba asta? E nebună!

— Ce crezi că puteam să simt? Nici măcar nu înțeleg de ce ai făcut așa ceva. De ce ai vrut să mă omori dacă știai că Connor trăiește?

— E mai complicat de atât, Baby. Mult mai complicat...

— Cât de complicat poate să fie? M-ai înjunghiat și pe urmă ai fugit.

Își mușca buza frenetic. O frământa ceva sau poate doar o mânca buza. De unde naiba să mai știu eu ce era în capul fetei ăsteia?

— Am făcut un căcat, bine? Da... am vrut să te rănesc, nu neapărat să te omor.

— De ce? am răbufnit.

— Pentru că ești proastă... de asta! Pentru că... s-a oprit o secundă pentru a-și găsi cuvintele, după care a continuat: Pentru că... îl iubesc pe Antone.

— Dacă ar ști Vlăjganul... săracu'.

— El n-are nicio legătură, a mârâit la mine.

— A, nu? De-aia a trecut prin tot ce a trecut ca să ajungă la tine? Sincer acum, nu știu care din noi două e mai proastă. Eu, pentru că am fost trasă în toată porcăria asta fără voia mea, sau tu, pentru că nu vezi ce e chiar în fața ta. Jack e mort după tine. Te vede ca pe o zeiță.

— Tâmpenii. E doar prost și atât.

— Da, nu te pot contrazice aici. E un prost pentru că te iubește. Habar nu are pe cine iubește de fapt. Și poate e mai bine așa. Poate e mai bine că nu te-ai dus să-l vezi. E aiurea când persoana pe care o vezi ca pe un întreg univers îți frânge inima fără pic de milă.

— Eu n-am frânt inima nimănu.

Am râs. Recunosc că nu trebuia să o fac. Dar realizam tot mai mult cât de ipocriți sunt oamenii și cât de mult se feresc să își asume. De ce îi era greu să recunoască? Eu nu sunt perfectă. Nu m-am născut perfectă și nici nu sunt vreo sfântă, dar știu că a te juca cu inima sau cu sentimentele cuiva este cel mai urât lucru pe care-l poți face. Bine, sigur, sunt altele și mai și, dar cât ține de inimă... asta e grav.

Bunica mi-a spus că inima cuiva este cel mai fragil lucru din lume. Nu poate fi reparată odată ce e frântă. Sigur, putem încerca să lipim bucățelele la loc, dar niciodată nu va mai fi la fel. Oare Roxy știa asta? Știa că, voit, îi frângea inima lui Jack?

— Ești atât de rece, am replicat în cele din urmă. Încep să înțeleg de ce îți place Antone atât de mult. Sunteți la fel.

Am făcut o pauză, privindu-mi palmele. Chiar îmi doream să o rănesc? O parte din mine cu siguranță da. Dar cealaltă îi era recunoscătoare că mi-a spus despre Connor și că m-a salvat de Antone. N-am rezistat.

— L-ai mai iubi pe Antone dacă ai ști că a ucis o măicuță?

A izbucnit în râs. Chiar m-a șocat reacția ei. Chiar atât de indiferentă era? Am privit-o agitată în timp ce schimba vitezele și își trecea o mână prin părul care mai avea puțin și se desfăcea complet.

— Fetițo, habar n-ai cu cine ai stat, dar vei afla. Sunt sigură că, dacă-l întrebi pe Connor și fluturi din genele alea lungi ale tale, o să-ți spună.

— Ce să-mi spună?

— Întreabă-l despre Antone.

Mi-a făcut cu ochiul și cu mâna dreaptă a scuturat pachetul de țigări pentru a se mai servi cu una.

Nu cred că primul lucru pe care aș vrea să-l întreb pe Connor ar fi despre Antone. Exclus! Cel mai mult îmi doream să știu de ce m-a lăsat să cred că a murit. De ce mi-a făcut una ca asta?

Nu ne întorceam în Newdaily, asta îmi era clar, și nici spre Nova Breyze nu mergeam. Atunci unde?

Am ales să nu ne vorbim o bună bucată de drum, dar la un moment dat am simțit că nu mă mai pot ține.

— Există vreo benzinărie prin zonă?

— Nu știu, de ce?

— Fac pe mine și vreau să mă întind un pic. Am amorțit.

— Ține-te până ajungem.

— Serios, Roxy? Ce naiba!

— Frate! Bine, trag pe dreapta când pot.

— Stai, ce? Ai zis că nu știi dacă e vreo benzinărie pe aici.

— Și ce? În tufe nu poți? Ai curu' prea sensibil sau ce?

— OMG! Connor va trebui să îmi dea niște explicații serioase, m-am strâmbat.

— Baby, ți-am zis. Să nu-i faci crize, că nu e într-un loc prea bun acum.

Despre ce naiba vorbea? Doamne, eram atât de nervoasă!

— Nu te mai uita așa la mine, a mârâit din nou. Connor... a făcut o pauză, și-a scărpinat obrazul și a prins bine volanul cu ambele mâini. Tipul ăsta e o *fucking* piatră, dar acum chiar nu e OK. Nu are nevoie de scenele tale de prințesă, are nevoie de tine și atât. Poți să bagi asta la cap?

— Vorbești de parcă doar el a trecut prin situații nașpa, am spus în timp ce mi-am luat privirea de la ea.

— Nu-mi pasă prin ce ai trecut tu... Chiar! a zis dintr-odată mai apăsător, de parcă tocmai și-a amintit ceva important. Ce căcat a fost cu știrea aia?

— Ce știre? am ridicat din sprâncene.

— Că ai murit... bla, bla.

— De unde naiba știi?

— Baby, ți-am mai spus, eu puteam să ies când voiam din Watford. Am ținut legătura cu Connor, pentru că așa facem dintotdeauna. Habar n-am avut în primă fază că e vorba de tine. Arătai altfel, știi?

— Nu zău!

— Deci? Care-i faza?

— De ce trebuie să îți dau ție explicații? Hm?

Îmi încleștam pumnii atât de tare, încât mă dureau buricele degetelor și abia dacă mai ajungea sângele până la ele.

— Pentru că...

Ceva o oprea să continue. Cu siguranță, am auzit-o înjurând printre dinți, deși nu mi-e clar ce a zis.

— La naiba, lung mai e drumul ăsta! O să vezi cu ochii tăi, bine?

Mă enerva. Mă scotea din sărite. Mă... ce vreți voi. Am tăcut, conștientă că nu aveam să scot nimic de la ea, și am așteptat să oprească. A tras în cele din urmă într-un refugiu. Ne aflam pe un drum ce trecea printr-o pădure, deci în jurul nostru chiar nu era nimic altceva decât copaci.

M-am îndreptat de spate de îndată ce am coborât din mașină și am inspirat adânc. Cel puțin, nu mai plângeam. Era și ăsta un început. Dar inima tot grea o simțeam.

Înainte să caut un copac cu trunchiul destul de mare încât să mă ascundă cu totul, am luat geanta de pe bancheta din spate și am început să cotrobăi prin ea. Am scos flaconul portocaliu și am lăsat să-mi cadă în palmă o pastilă.

— Ce rahat sunt alea?

Roxy m-a prins de încheietură cu atâta forță încât am crezut că mi-o va frânge.

— Lasă-mă-n pace!

— Mai nou te droghezi, Baby?

Mi-a dat drumul la încheietură în cele din urmă, lăsând pe piele urme roșiate.

— Și tu nu te droghezi că tot fumezi prostiile alea?

Tipa s-a rezemat cu spatele de portiera din dreapta și și-a desfăcut părul lung. Era încâlcit, dar tot strălucea. A ridicat o sprânceană și s-a uitat spre țigara pe care o ținea între degete.